

schimbă în slujitoare, pentru că, lângă cel smerit, ele simt mireasma celui dintâi domn al lor, al lui Adam cel fără de păcat, care s-a apropiat de ele și le-a dat numele lor ca un domn și un naș al lor.

În prezența celui smerit toți văd caracterul Mântuitorului tuturor, al lui Hristos, al făpturii celei noi, al Noului Adam, al Celui care a postit în pustie și care era cu fiarele și era slujit de îngeri, al Celui care a umblat

pe mare și a certat vânturile și furtuna; al Celui care izgonea afară pe demonii cei răi, Care vindeca toată neputința omenească, al Celui care biruia moartea; al Celui care dăruia viață, Care era și este Învierea tuturor și Care îi fericea pe cei smeriți, zicând: „*Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor*”.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 18 aprilie	18:00	Denia → Sfânta și Marea Marți
Marți 19 aprilie	18:00	Denia → Sfânta și Marea Miercuri
Miercuri 20 aprilie	18:00	Denia → Sfânta și Marea Joi
Joi 21 aprilie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare unită cu Vecernia
	18:00	Denia celor 12 Evanghelii
Vineri 22 aprilie	08:00	Ceasurile și scoaterea Sfântului Epitaf
	18:00	Prohodul Domnului
Sâmbătă 23 aprilie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare unită cu Vecernia
	23:00	Slujba Învierii
Duminică 24 aprilie	12:00	Vecernia Învierii → A doua Înviere

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

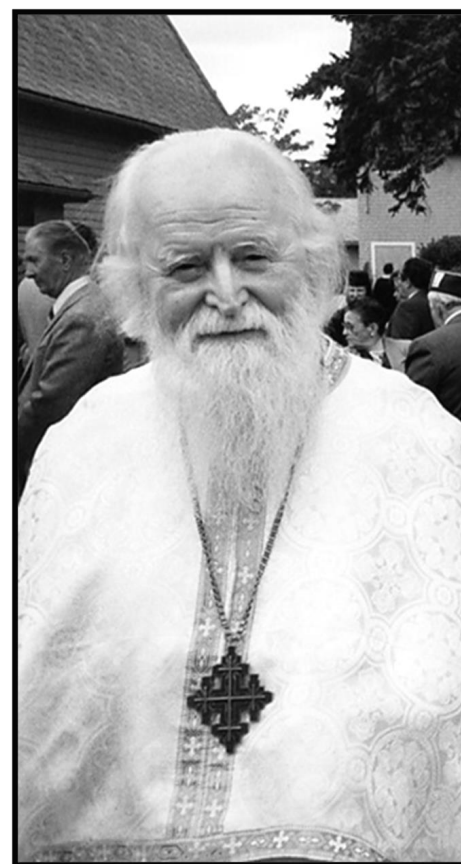

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Chiar dacă am trece prin toate nevoințele ele sunt neadevărate și nereditoare dacă nu vor fi însoțite de simțământul dureros al pocăinței.” – Sfântul Ioan Scărarul

Nr. 434 / 17 aprilie 2022

PĂRINTELE
SOFIAN BOGHIU

1912 – 2002

SMERENIA STRICĂ TOATE CURSELE VRĂJMAȘULUI

Zis-a avva Antonie cel Mare: „Am văzut toate cursele vrăjmașului întinse pe pământ și suspinând am zis: Oare cine poate să le treacă pe acestea? Și-am auzit glas zicându-mi: smerenia!”. Astfel de curse semănate pe pământ, pe care le-a văzut Sfântul Antonie cel Mare, sunt și astăzi mereu întinse de vrăjmașul diavol împotriva oamenilor ca să-i încurce în calea lor către Dumnezeu, către mântuire.

Și la întrebarea Sfântului Antonie: „Cine poate să treacă nevătămat prin aceste curse?”, oare de ce nu ne-a recomandat Mântuitorul Hristos rugăciunea, postul, milostenia, credința sau alte fapte bune, ci a recomandat smerenia? Pentru că toate celelalte fapte bune sunt scumpe și de folos nouă, creștinilor, dar cea mai puternică armă împotriva curselor diavolești este smerenia. Așa cum

cea mai vicleană armă a diavolului împotriva noastră este mândria. Și, Doamne, câtă mândrie este astăzi pe globul pământesc!

Foarte rare sunt ființele care să fie smerite cu adevărat. Smerenia autentică, spun Sfinții Părinți, este singura virtute care nu poate fi infectată sau umilită de diavol. De ce? Pentru că este plină de har dumnezeiesc.

Vrăjmașul diavol, tatăl minciunii și al mândriei, se amestecă în toate faptele bune și le deformează. Vrea cineva să postească? I se șoptește de către vrăjmașul diavol că, dacă postește, va slăbi, nu va putea munci și nu va putea învăța. Și îi fură postul. Vrea cineva să se roage? Diavolul îi risipește mintea, îi aduce imagini spurcate sau îi aduce somn și oboseală și astfel îi fură rugăciunea. Vrea cineva să facă milostenie? Diavolul îi aduce frică de sărăcie, îi aduce zgârcenia și ura de săraci și așa este înșelat de diavol, acest tată al minciunii, răpindu-i faptele bune.

Smerenia însă, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, strică toate cursele satanei. Smerenia împreună cu dragostea sunt puternice pentru că izvorăsc din însăși persoana Mântuitorului Hristos, Care ne îndeamnă: „Învățați-vă de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre”. Dumnezeu, pacea noastră, este însăși dragostea plină de smerenie, care ocrotește creatura Sa față de dușmanul diavol, dușman de moarte al omului – așa cum este numit de

Însuși Mântuitorul –, diavolul fiind ucigaș de oameni dintru început.

Fericit este, fraților, cel ce are smerenie; smerenia nu se mânia, nici nu poate să mânia pe cineva. Smerenia nu bârfește, nu osândește pe nimeni, nu disprețuiește. Omul smerit nici în gând nu disprețuiește pe colegul său. Și dacă-l vede pe acesta greșind, ori că are vreun defect sau mai multe, cuviincios, între patru ochi, îi atrage atenția cu grijă ca să nu-l jignească, să nu-l rușineze; în acest fel caută să-l îndrepte, să-l ajute cu adevărat. Aceasta este smerenia. Câte tulburări nu sunt în lume din cauza lipsei acestei smerenii, a acestei virtuți dumnezeiești!

Și câtă pace, câtă liniștire ne aduce cu sine smerenia atunci când corabia vieții noastre este cuprinsă de furtuna necazurilor și a durerilor! Nimic nu poate birui o asemenea virtute pentru că orice lucru supărător i s-ar întâmpla celui smerit el se judecă îndată pe sine și se învinovățește. Nu rabdă să fie învinovățit cineva din pricina sa, nu rabdă să fie aruncată vina asupra altcuiva. El își ia răspunderea în cazul respectiv. Și așa trece prin viață netulburat, fără supărare și cu toată odihna.

Există două smerenii, precum și două mândrii. Cea dintâi mândrie este când cineva disprețuiește pe aproapele său, socotindu-l ca fiind un om de nimic, iar pe sine ca fiind mai presus decât el. În cazul în care va continua cu acest dispreț și, dacă

nu se va trezi repede și nu se va sârgui să scape de o asemenea patimă, va veni încetul cu încetul și a doua mândrie prin care omul se trufește și se împotrivește lui Dumnezeu și pune pe seama sa isprăvile săvârșite, nu pe seama lui Dumnezeu, Care ne spune: „*Fără Mine nu puteți face nimic*”.

Sunt, de asemenea, și două smerenii. Smerenia cea dintâi constă în a socoti pe aproapele său mai înțelept decât sine și întrecându-l pe el în toate; a se socoti pe sine mai prejos decât toți. Ce greu este acest lucru: a renunța la orgoliul nostru, la mândria noastră și a ne umili din toată inima! E foarte greu, dar foarte prețios înaintea lui Dumnezeu. Iar a doua smerenie constă în a pune pe seama lui Dumnezeu toate faptele noastre bune. Aceasta este smerenia desăvârșită a sfinților. Aceasta se naște în chip firesc în suflet prin împlinirea poruncilor dumnezeiești.

Sursa: **Părintele Sofian Boghiu**, *Smerenia și dragostea, însușirile trăirii ortodoxe*, Editura Doxologia, 2018

PĂRINTELE IOSIF VATOPEDINUL

1921 – 2009

FERICIȚI CEI SĂRACI CU DUHUL

Binecuvântatul om smerit și plin de har este blând, liniștit, senin, rămânând nestrămutat în virtute, greu de mișcat spre rău,

nelăsându-se influențat de vreo împrejurare nefastă sau de vreo amenințare. Rămâne neîncetat în sânurile credinței ca un prunc în brațele de mamă ale harului. Nu își trăiește niciodată sinele pentru că l-a uitat. L-a cedat altora. S-a făcut tuturor toate, ca să-i odihnească pe toți. Plânge cu cei ce plâng și se bucură cu cei ce se bucură. Fiind asimilat, prin har, Mântuitorului Hristos, poartă greutățile tuturor; fără să întristeze sau să amărască vreodată pe vreun om. În plinirea dragostei lui către toți, încă și către firea necuvântătoarelor, prin supunerea lui, dă fiecăruia ceea ce cere împrejurarea și în același timp dispăre sub vălul smereniei lui, ca să nu devină perceptibil altora. Fuge de slavă. Se întoarce de la cinstiri. Nu urmărește recunoștința. Este tuturor iubit și niciodată nu are dușmani. Dacă, dincolo de așteptări, se ivește vreun prilej să fie terfelit sau judecat, judecata potrivnică lui nu va putea suporta o întâlnire față către față.

Tainicul acoperământ al harului care îl însoțește, insuflă teamă și respect celor de față și schimbă odată cu afirmațiile și sentimentele lor. Cei care mai înainte erau învinuitori se schimbă în slujitori. Dar și firea necuvântătoare, atât cea simțitoare, cât și cea nesimțitoare, își schimbă asprimea și sălbăticia ei în prezența celui smerit. Harul dumnezeiesc care îl ține pe el devine imediat simțit și de elementele brute, și de fiarele sălbatice care își încetează lucrările lor naturale și se